

„Новий“ СОВЕТСЬКИЙ ПОБУТ

Пануючою ідеєю в державі є ідея пануючого народу. Немає нічого дивного, що в советській «державі», де пануючим народом є жидівство, «ідеями» його було забруднене все побутове життя суспільства. В попередній статті про «советську дійсність» ми наводили приклади з того джерела, в якому майже цілком відбивався цей «новий» побут у вигляді кримінальних злочинів.

Тепер ми хочемо зупинитись на тих прикладах, що, хоч з точки зору нормального, здорового життя суспільства теж мають ознаки кримінального злочину, але, з причин, властивих советському устроєві, не потрапляли в «народний суд». Крім цього, ми подамо деякі приклади тих дрібних рис «нового» побуту, що свідчать про жидівський вплив.

Почнемо з дрібниць.

Відомо, що життя так званого «советського человека» складалося з двох неоднакових частин: перша—три чверті життя—перебування на роботі, виконання різних «громадських навантажень», загальні збори та засідання, що загалом забивало паморочки людині, і друга—одна чверть життя—перебування в чергах і відпочинок у своєму кутку.

Перебуваючи три чверті життя в жидівському оточенні, бо всі установи й організації були переповнені жидами, «советський человек» непомітно для самого себе набирив рисочок, властивих жидам, і ці рисочки переносив у власний побут.

«Єрусалимські дворяни», як завжди називали жидів у нас на Україні, пишались своєю «інтелігентністю», а в дійсності більше—хамство, властиве жидівській істоті, важко собі уявити. Пануючи в установах, організаціях, в будинках із загальними кватирками, жидівський стиль «нового» побуту чимдалі набирив більшої сили. Не дарма за советської влади люди вважали, що коли розмовляють двоє, то один

з них—обов'язково є таємний агент НКВД.

Повсякчасний страх перед тим, як би не потрапити в якусь неприємність, особливо коли були малі діти, яким не зав'яжеш язика, двоєдушність у взаєминах із сусідами, бо один одного боявся, а разом із тим щоденні специфічно советські сварки,—ось чим характеризується «новий» советський побут, коли людина людині дійсно була вовком.

Советській людині вбивали в голову, що советське суспільство — соціалістичне, бо класи вже знищено, капіталістів нема, а тепер має початись комуністична доба; що ознаки першої сталії зародження комуністичного суспільства ми вже маємо. Річ, звичайно, не в тому, що кожен із советських людей, який ще не втратив розуму, добре тямив, що це чергова брехня, а річ у тому, що кожного брав жах за те, як важко буде жити надалі, коли навіть в умовах «соціалістичного суспільства» не вистачає сил щоб вижити.

Жидівський вплив протискався в усі куточки побуту, прищеплюючи свої ідеї та смак і стиль життя.

«Новий» побут вимагав від людей щоб вони не відокремлювались один від одного, а для цього утворювали такі умови життя, за яких тими благами, що були в одній людині чи сім'ї, користувалися й інші люди. Тому, наприклад, одного дня ми бачили, як огорожі біля будинків, де були затишні зелені куточки з квітниками, почали розбирати: «Хай користуються всі, а від старих буржуазних забобонів треба відвикати».

Кому доводилось бувати в жидівських містечках або в жидівських кварталах такого міста, як Кишинів, і, особливо, бачити так звану «Єрусалимку» в Вінниці, тому було зрозуміло, що нічого нового в цьому знищенні огорож нема і що це звичайний жидівський стиль зовнішнього обличчя жидівського побуту.

Це саме ми бачили й у Харкові.

Однією з головних рис старого побуту української сім'ї було виключно культурне ставлення дітей до батьків. Характерно, що в українській сім'ї діти, звертаючись до матері, говорили «ви» замість «ти». «Новий» побут

виховував дитину в тому напрямі, щоб знищити авторитет батьків, бо, мовляв, панувати над усім мусить виховання «нової» людини з комуністичним світоглядом.

Який може бути авторитет у батьків, казали ці шахраї, коли батьки ще вірять у бога й пишануться своїм та своїх дідів—українців походженням. Треба вірити в «мудрого» Сталіна та Лазаря Кагановича, а щодо згадок про національне походження — це ознака антисемітизму та зоологічного націоналізму...

У старому побуті люди на протязі року мали свята—ті великі свята, коли навіть і не дуже віруюча людина була захоплена старовинними традиціями. У «новому» побуті люди були позбавлені цієї радості свят, і всякі жидівські наглядачі пильно стежили за тими, хто додержувався цих старих звичаїв.

Зрозуміло, це не стосувалося до жидівської пасхи та маці, яку, наприклад, посилено продавали в нас у Харкові перед жидівською пасхою в центрі міста на Сумській вулиці та в інших місцях, тим часом, як перед Великоднем не можна було купити навіть і грама борошна.

Всі ці заходи до знищення будь-яких згадок про радісне минуле свят жидівство та його наймити й підлабузники мали змогу провадити лише в місті, бо село таки й далі додержувалося старих традицій побутових і релігійних, не зважаючи на наявність колхозно-кріпацького устрою.

Настирливо морально розкладаючи людей не жидівського походження, — під ознакою утворення «нового» побуту,—жидівство в той же час будувало своє життя якнайліпше. Крім того, що жиди захоплювали всі найкращі квартири, ми бачили, як пестували та виховували своїх діточок жидівські батьки. Обшарпана та голодна дитина «Гоя»—і поруч із нею пикате, нахабно, одягнене в усе нове жиденя, яке, звичайно, є «найталановитіше і найкраще» серед інших дітей.

«Знаєте, Рахіль Соломоновна, мій Сьомочка ніяк не хоче їсти яєчка, і коверзує... сьомодні зранку з'їв лише шматочок курчатка та випив склянку молока»,—скаржилась жидівка своїй

приятельці на кухні загального користування, наче навмисне знущаючись із батьків-гоїв, що поруч стояли біля примуса, готувлячи якийсь «куліш» для своєї дитини.

Всі сусіди якогось Рабиновича, Гуревича чи Хаїмовича добре знали, що Сьомочин батько—це злодюга, який працює в торговельній мережі або на якомусь підприємстві, і що крадіжками переповнене все життя жидівської зграї. Але що можна було зробити? Траплялось іноді, що ця сторінка «нового» побуту, набираючи виключного нахабства та безсоромности, потрапляла в народний чи обласний суд, але там теж були свої люди, і ці, по суті кримінальні злочини «нового», радісного і щасливого для жидів побуту, зникали десь в архівах суду. Були, звичайно, такі випадки, коли вже не можна було приховати виключно нахабних крадіжок та грабіжництва, і в суді розглядали справу й навіть ухвалювали вирок, але це було «для заспокоєння мас», бо вища інстанція касувала вирок.

Нема нічого дивного, що й у людей не жидівського походження, а особливо у молоді, яка виховувалась у цих умовах, без твердого ґрунту старих традицій та віри, з'являлись прагнення до кримінальних злочинів; як це ми наводили в прикладах нашої попередньої статті.

З великим сумом мусимо констатувати, що наслідки «нового» побуту є і ще деякий час матимуть місце в нашому житті.

Грабіжництво, яке ми бачили під час руйнування нашого міста жидо-большевицями, хижачтво, що його ми ще й досі спостерігаємо на наших базарах, у кафе, їдальнях і будинках, хамське ставлення до людей, що ще й досі трапляється з боку деяких колишніх «советських людей»,—все це заслуговує великої уваги й потребує рішучих заходів, особливо щодо виховання молоді, яка, в деякій частині своїй, була вщент розкладена «новим» советським побутом.

Ілля ОПАНАСЕНКО.